

Sygn. akt V KK 442/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 marca 2016r.,

sprawy **Ł. M.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 czerwca 2015r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 18 marca 2015r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. – Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 (czteryście czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierającą 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego Ł. M. wniosła kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 czerwca 2015r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 18 marca 2015r., którym Ł. M. został skazany za przestępstwo wyczerpujące znamiona art. 279 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k., na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności; na jej poczet zaliczono okres rzeczywistego

pozbawienia wolności w sprawie, a nadto orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia podniesiono zarzut rażącej obrazę przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k., poprzez niedostateczne wyjaśnienie, czym kierował się Sąd i na podstawie jakich dowodów przyjął, że skazany popełnił czyn w warunkach art. 64 § 2 k.k. Autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz skazanego z urzędu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K., w pisemnej odpowiedzi, wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna, co przy braku podstaw do wyjścia poza granice zaskarżenia i podniesione zarzuty (art. 536 k.p.k.) uzasadniało jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Kwestia niedostatecznego wyjaśnienia podstaw przyjęcia multirecydywy była już przedmiotem zarzutu apelacyjnego. Ustosunkowując się do niego Sąd *ad quem* zwrócił uwagę na fakt, że uzasadnienie Sądu pierwszej instancji było w tym zakresie powierzchowne (str. 4). Niemniej jednak w świetle zgromadzonych w sprawie informacji dotyczących karalności skazanego i okresów odbywania przez niego kary pozbawienia wolności przyjął, że nie miało to wpływu na treść orzeczenia. W pisemnych motywach, podobnie jak w poddanym krytyce uzasadnieniu Sądu *a quo*, nie przedstawił jednak szczegółowej analizy sekwencji skazań, mających dawać podstawę do uznania, że skazany działał w warunkach art. 64 § 2 k.k., co wobec treści apelacji było niewątpliwie pożądane. Dostrzeżenie mankamentów uzasadnienia Sądu pierwszej instancji, nawet przy uznaniu, iż nie miały one znaczenia dla prawidłowości kontrolowanego orzeczenia, zobowiązywało do wnikliwszej analizy uznanych za zbyt ogólnikowe ustaleń poczynionych w tej materii. Ta powinność nie została jednak w sposób rzetelny zrealizowana, jeśli wziąć pod uwagę fakt, że ograniczono się do powołania jedynie wielokrotnej karalności Ł. M., czasu odbywania przez niego „orzeczonej kary”, uprzedniego

skazania w warunkach art. 64 § 1 k.k., a przede wszystkim nie powołano konkretnych źródeł dowodowych.

Wyrażone powyżej krytyczne uwagi nie czyniły jednak kasacji zasadną, bowiem żeby za taką mogła być uznana skarżący musiałby w niej wykazać zaistnienie nie jakiegokolwiek naruszenia, lecz uchybienia o charakterze rażącym, a nadto mogącego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.). O takim zaś w realiach niniejszej sprawy mowy być nie mogło. W takim stanie rzeczy nawet przy przyjęciu, że uzasadnienie Sądu *ad quem* w kwestionowanej części nie zrealizowało w pełni wymagań przewidzianych w art. 457 § 3 k.p.k., nadzwyczajny środek zaskarżenia mógł zostać rozpoznany w trybie art. 535 § 3 k.p.k. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. II KK 138/12).

Kluczowym elementem, który determinował przyjętą powyżej ocenę kasacji był fakt, że w istocie w sprawie niniejszej zrealizowane zostały przesłanki uzasadniające przypisanie skazanemu popełnienia występku z art. 279 § 1 k.k. w warunkach multirecydywy. Przekonywały o tym łącznie: charakter przypisanego przestępstwa, które zawierało się w katalogu wymienionym w art. 64 § 2 k.k., dane o karalności skazanego (k. 330-331), oraz informacja o okresach odbywania kary pozbawienia wolności systemu NOE-SAD. Ł. M. skazany został w warunkach art. 64 § 2 k.k. za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 marca 2012r. Wyrok ten objęty został wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 września 2013r., sygn. II K .../13, orzekającym karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę skazany odbył w okresie od 22 czerwca 2012r. do 5 kwietnia 2014r. (k. 10 akt SN). Stąd też zrealizowana została przesłanka łącznego odbycia kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności za przestępstwa objęte układem recydywy specjalnej. Podobnie jak i warunek popełnienia przestępstwa wskazanego w art. 64 § 2 k.k. w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub w części ostatniej kary – wszak przedmiotowego przestępstwa kradzieży z włamaniem skazany dopuścił się w dniu 21 sierpnia 2014r.

Zaprezentowane powyżej okoliczności zadecydowały zatem o uznaniu kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. skazany został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

O wynagrodzeniu dla obrońcy orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015r. poz. 615 j.t.), § 2 ust. 1, 2 i 3, § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 461 j.t.) w zw. z § 22 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015r., poz. 1801).

kc